

[Ellisabeth Arnold]

nu også er hensigtsmæssige, om vi kan gøre det bedre, og især efter de to folkeafstemninger, vi har haft om Maastricht-Traktaten, har det været spændende at se, hvordan diskussionen om åbenhed, nærhed, demokrati, inddragelse af de folkelige organisationer og bedre kommunikation mellem Europa-Parlamentet og det danske parlament bestandig holdes i live.

Der er nogle, der ærgrer sig over, at den danske debat om EU aldrig dør, altså at vi bliver ved med at snakke om, hvorvidt dette medlemskab nu er godt eller skidt, og der er stadig væk en stor folkelig skepsis over for medlemskabet og engagementet. Men det har i hvert fald medført, at vi i Folketinget hyppigt diskuterer vores egne procedurer og vores egen åbenhed over for befolkningen med hensyn til, hvordan vi behandler disse spørgsmål. Den sideeffekt er der i hvert fald kommet ud af den bestandige danske diskussion om tilhørsforholdet til Det Europæiske Fællesskab, så jeg synes, det er udmærket, at vi griber denne chance for endnu en gang at diskutere, om vores procedurer er hensigtsmæssige.

Vi er ikke i Det Radikale Venstre spor uenige i de mål, som SF her har fremlagt, og som de også udspecificerer i en række enkelthandlinger, som de ønsker foretaget, men for ikke at gentage, hvad der er blevet sagt af flere andre ordførere, vil jeg blot koncentrere mig om at inddrage de folkelige organisationer og bevægelser i beslutningsprocessen.

Jeg mener, at vores offentlige debat herhjemme, de to folkeafstemninger og i øvrigt også ethvert hidtil afholdt valg til Europa-Parlamentet har vist, at der er folkelige bevægelser i Danmark, som ikke er repræsenteret i debatten herinde. Jeg synes, det naturlige ville være, hvis de pågældende folkelige bevægelser søgte opstilling til Folketinget, så de kunne deltage i debatten på lige fod med os andre.

Det har de altså ikke ønsket, men derfor kan vi selvfølgelig godt række en hånd ud til dem og sige: Deltag i et andet forum, hvor I kan blive repræsenteret. Det har vi så også fået gennemført med Det Europæiske Råd, som holder møde herinde en gang imellem, men der er i virkeligheden ikke så frygtelig meget dialog i det, og man kan måske få den mistanke, at en del af de folkelige bevægelser, der føler sig holdt udenfor, i virkeligheden gerne vil opretholde en konfrontativ linje for ligesom

bedre at kunne kritisere os andre for lukket-hed. Det skal jeg lade være, det kan være, at den diskussion kan køre videre i debatten, men jeg synes i hvert fald, det er et problem, at vi, som gerne vil have, at de folkelige organisationer er med, og også beder dem om at melde sig på den politiske arena, får en kold skulder til svar.

Det sidste, jeg vil nævne, er kommunikationen mellem de valgte Europa-Parlamentsmedlemmer og Markedsudvalget, hvor det klart viser sig, at visse partier har en formidabel god kontakt med deres Europa-Parlamentsmedlemmer, mens andre ikke har det, og jeg vil sige rent ud, at det også afspejler sig i kvaliteten af det arbejde, der bliver udført i Folketinget og i Markedsudvalget. En bedre kommunikation er absolut ønskelig, men jeg mener ikke, vi kan pålægge de enkelte partier det, men at der de steder, hvor den fungerer godt, er gode resultater, er der for mig overhovedet ikke nogen tvivl om.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg tror, jeg tør påstå, at drilleri er inden for de parlamentariske spilleregler, særlig når det, som jeg mener der er tale om i dette tilfælde, har til formål at afsløre hulhed i nogle af de argumenter, der er blevet bragt frem. Derfor vil jeg tillade mig at minde fru Annette Just om, at da Fremskridtspartiet gjorde sin entré i dette parlament, lagde det ud med offentlige gruppemøder. Det holdt nogle år, men så blev de afskaffet igen.

Nu kan der næppe være tvivl om – og fru Annette Just understregede jo, hvor vigtigt det, der foregår i Markedsudvalget, er – at det er vigtigere, end hvad der foregår i det enkelte gruppemøde, men i hvert fald set med Fremskridtspartiets øjne må det da være ret væsentligt for offentligheden og for Fremskridtspartiets vælgere, hvad der diskuteres og besluttes på Fremskridtspartiets gruppemøder. Min erindring skal altså videre være den, at Fremskridtspartiet afskaffede dette af ganske gode grunde, som jeg ikke her skal gengive, men som nøjagtig svarer til grundene til, at det at gøre udvalgmøder, herunder markedsudvalgmøder, offentlige vil være det modsatte af informativt og produktivt.